

Het goud van de Gelaarsde Kat

Liesbeth Jochensen

“Het goud van de Gelaarsde Kat”

Liesbeth Jochemsen

1^e druk december 2017

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jen Minkman

Omslagidee: Hennie Enting

Coverfoto: Depositphotos

Auteursfoto: Esmeralda van Belle

ISBN 978-94-92115-46-1

ISBN 978-94-92115-77-5 E-book

NUR 345

©2018 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Voor Elly
Jij maakt mijn sprookje werkelijkheid

Wat vooraf ging in:

De verdwenen prinses van Geografie

Prinses Dorarosa Christina Cornelia Augustina van Geografie hoort dat ze vervloekt is. Ze zal, als gevolg van een spinnenbeet, honderd jaar slapen, tenzij ze op een bepaalde datum trouwt. Ze wordt daarom uitgehuwelijkt aan prins Frederick van buurland Topografie. Dorarosa kan hem niet uitstaan en probeert onder het huwelijk uit te komen. Ze tracht via een handelaar een bedriegende brief bij Frederick te bezorgen. Ze komt er echter te laat achter dat deze handelaar alleen in natura betaald wil worden en ze wordt slachtoffer van een groepsverkrachting. Als ze weet te ontkomen, vergeet ze de brief. Die wordt later bij de koningin bezorgd en Dorarosa wordt voor straf in een toren opgesloten. Daar wordt ze gebeten door een spin en ze valt in slaap.

Honderd jaar later kust prins Hamlet Ursulo Gaston van Topografie haar wakker. Hij is de kleinzoon van prins Frederick. Toen zijn bruid verdwenen was, vielen Frederick en zijn empes Geografie binnen. Ze hebben het paleis, op de toren na, verwoest. Sindsdien bestaat Geografie niet meer.

Dorarosa gaat een tijdje mee met Hamlet, die in burger een reis door zijn toekomstig koninkrijk maakt. Sinds zijn broer een tragisch ongeval kreeg, is hij de kroonprins. On-

derweg krijgen ze de zorg voor het meisje Repelsteeltje. Samen vinden ze een nieuw thuis voor haar bij Aynil en Chucky, eigenaars van poppenwinkel Geppetto. Kort daarop blijkt Dorarosa zwanger te zijn als gevolg van de groepsverkrachting die plaatsvond voordat ze in slaap viel. Hamlet stuurt haar weg.

Ze komt bij de zeven zussen Beige, Oranje, Purper, Lila, Turkoois, Antraciet en Sepia in het Vierkante Roedebos. Ze hebben dwerggroei en nemen Dorarosa op in hun midden. Een paar maanden later wordt Dorarosa's dochter Alice Trijntje Jacoba geboren. De zussen vertellen Dorarosa dat prins Odetto Robert Frederick van Topografie, de oudere broer van prins Hamlet, in een karper is veranderd. Alleen een zoon van een echte prinses kan de betovering verbreken. Dorarosa zoent de karper en hij verandert in prins Odetto.

Odetto vertelt dat een heks hem betoverde, onder dwang van Hamlet. Ze zoeken de heks. Dat blijkt Vrouw Holle te zijn die, als ze Odetto niet betoverde, haar kleindochter Repelsteeltje nooit meer zou zien. Vlak daarna verdween het meisje alsnog. Na wat speurwerk ontdekken ze dat dit dezelfde Repelsteeltje is die nu bij Aynil en Chucky woont. Het meisje en haar pleegempes worden opgehaald. Met z'n allen gaan ze naar koning Robin en koningin Marian van Topografie om te vertellen wat Hamlet heeft gedaan. Hamlet wordt gestraft. Dorarosa en Odetto trouwen en het volk wenst hen een lang en gelukkig leven toe.

Twintig jaar later blijkt dat prins Hamlet nog steeds koning wil worden. Prinses Alice krijgt op haar verjaardag een bijzonder cadeau. En een jongeman krijgt Vrouw Holle zover dat ze iets doet wat ze gezworen had nooit meer te doen.

Verklarende woordenlijst:

emme(s): moeder(s)

eppe(s): vader(s)

empe(s): ouder(s)

VROUW HOLLE

‘W eer dat irritante gefluit,’ mompelt de oude vrouw. ‘Kan hij me nooit met rust laten?’

De regenbuien van deze tweede vrijdag in januari hebben een voordeel; door het gekletter kon ze het gefluit urenlang bijna niet horen. Nu het droog is en er zelfs een waterig zonnetje door de wolken breekt, klinkt Felix’ gefluit weer onverminderd hard. Het lijkt, bij alle duivekaters, alsof hij het erom doet.

De rieten mand, die belastend op haar arm drukt, belemmert haar om sneller te lopen. Vooral de onverkochte pastinaken brengen veel gewicht met zich mee, maar ook de sappige ham maakt de mand zwaar. Ze kocht de ham om er een malse stoofpot mee te bereiden. Als Felix de ham maar niet steelt, zo vaak is ze niet in de gelegenheid om er eentje te kunnen kopen.

Een zacht briesje trekt haar rode kapje naar achteren. Meteen klinkt het gefluit een stuk harder. *Heer Halewijn zingt een liedekijn.* Ze herkent de melodie uit duizenden.

Ze stopt om met haar vrije hand het kapje weer tot ver over haar oren te trekken. In stilte verwenst ze de briesende wind, die bijna had onthuld wat ze onder het kapje verbergt.

Ze kan beneden in het dorp gaan wonen, zodat ze sneller thuis is, maar ze woonde niet voor niets tot twee decennia geleden in het Vierkante Roedebos, waar ze geen last had van pottenkijkers. De enige reden dat ze toentertijd naar Holsto is verhuisd, is dat ze haar kleindochter Repelsteeltje bij zich wilde hebben. Op de leeftijd van drie jaar verdween het meisje plotseling. Zeven jaar moesten ze elkaar missen. Voor geen kruid wil ze opnieuw van deze, inmiddels volwassen, vrouw gescheiden worden.

‘En nu gauw doorlopen,’ zegt ze tegen zichzelf. ‘Des te eerder ben ik van die tergende oormarteling af.’

Als bij toverslag stopt het gefluit. Heeft ze bij toeval een magische spreuk opgezegd?

‘Hollen, Vrouw Holle!’ klinkt het achter haar.

Toch niet, denkt ze mismoedig.

Meteen daarop zet Felix de zoveelste herhaling in van *Heer Halewijn zingt een liedekijn*.

Terwijl ze het pijnigende geluid probeert te negeren, denkt ze aan Aynil, de emme van haar kleindochter, die niet wil begrijpen dat ze graag alleen is. Het maakt niet uit hoe druk het is in poppenwinkel Geppetto, altijd vindt Aynil een gelegenheid om haar van haar eigen gelijk te overtuigen.

‘Er staat zo’n schattig huisje te huur,’ protesteert Aynil dan.

Soms dwingt ze haar man Chucky om haar te helpen. Hij zegt altijd hetzelfde, alleen de leeftijd wordt aangepast zolang als ze hier woont. ‘Met tachtig jaar kunt u niet meer deze heuvel opklimmen.’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordt ze dan, als ze zin heeft om er op in te gaan. ‘Prinses Dorarosa was honderd zestien toe ze een voettocht van enkele weken ondernam.’

‘Zij heeft honderd jaar geslapen, dat telt niet,’ luidt steevast hun commentaar.

Ze gaat er nooit verder op in. Ze kunnen haar toch niet op andere gedachten brengen. Stel je voor, dat ze in het centrum van Holsto woont, al die mensen die naar binnen gluren en zien wat ze doet... Ze moet er niet aan denken.

Een koude rilling trekt door haar lijf en ze werpt een bezorgde blik omhoog. De zon wordt voor de zoveelste keer die dag verdrongen door steeds donkerder kleurende wolken. Ze moet opschieten, wil ze droog bij haar huisje komen. Op de markt beschermde de gestreepte luifel van haar gehuurde kraam haar enigszins tegen het gure weer van deze winterdag. Maar hier, op de met sneeuwkllokjes bezaaide heuvel, is ze aan de elementen overgeleverd.

‘Hé, Vrouw Hol!’ klinkt het achter haar, ‘wat heeft u daar voor paars in uw mand?’

De stof! Door al dat gemijmer was ze die bijna vergeten. Waarom moest ze die bovenop in de mand leggen? Onder geen beding mag Felix de auberginekleurige lap in handen krijgen. Die is bedoeld voor een nieuw tafellaken.

‘Repelsteeltje zal wat blij zijn als ze ziet dat haar grootemme dat versleten kleeft heeft vervangen,’ zegt ze tegen niemand in het bijzonder.

‘Als er iets oud en versleten is, is het dat verrotte besje wel dat mijn uitzicht bederft.’

Ze slaakt een diepe, machteloze zucht. Gewoon negeren, denkt ze bij zichzelf. Ze versnelt haar pas, in de ijdele hoop de jongeman voor te blijven.

Vergeefse moeite. Seconden later moet ze lijdzaam accepteren dat Felix naast haar loopt. Hij past zijn tempo aan het hare aan en imiteert ook ditmaal haar manier van lopen, inclusief het zwaaien met de arm om het gewicht van de mand te compenseren. Zoals gewoonlijk steekt hij geen vinger uit om haar te helpen. Het enige dat hij doet is fluiten. Telkens dat irritante deuntje over Heer Halewijn die een liedekijn zingt.

Ze denkt terug aan die ene fatale middag, twaalf jaar geleden. Felix was net een paar dagen in het dorp. Alleen. Niemand wist waar hij vandaan kwam. Hij is nu twee keer zo oud als toen, maar ze weet het nog als de dag van gisteren.

In haar goedwillendheid had ze de in lompen geklede knaap gezegd dat hij altijd welkom was om bij haar moestuin een gratis maaltijd groenten op te halen. Op die manier kon ze de producten kwijt die nog goed waren, maar niet meer verkocht konden worden. Dat heeft ze geweten. Toen ze de volgende middag terugkwam van een bezoek aan poppenwinkel Geppetto, zag ze de knaap met een emmer sjouwen die zo vol groenten zat dat hij hem nauwelijks kon tillen.

‘Vrouw Hol, helpt u me even?’ vroeg hij brutaal.

‘Het is Vrouw Holle,’ verbeterde ze hem.

‘Nou, hollen dan, Vrouw Holle!’

Dat deed ze. Zo snel als haar, toen achtenzestigjarige, benen haar konden dragen, haastte ze zich naar haar huisje en moestuin.

De ravage die ze daar aantrof, was niet te overzien. Felix had vrijwel alles uit de grond getrokken en het merendeel minachtend weggegooid. Overal stonden voetafdrukken, behalve op de keurig aangelegde paadjes. Haast iedere afdruk werd vergezeld door het groen van de radijsplant, de roodwitte knollen waren eraf gegeten. De pas opgekomen spinazie was vertrapt. Verspreid over de grond lagen een tiental winterpenen, uit elk was een paar happen genomen. De tuinbonen, die ze zo mooi had opgespannen, waren met geweld van de muur getrokken. Buiten zichzelf van gramschap zocht ze Felix op.

‘Ga naar de schout met uw beklag,’ was zijn reactie.

Tegen beter weten in, volgde ze zijn advies op. Tot haar verbazing was de schout langsgekomen.

‘Tja,’ zei de man met een blik op de verwoeste moestuin, ‘als er, behalve u, geen andere getuigen zijn, dan kan dit net zo goed door de kabouters zijn gedaan.’

‘Ha! Ha!’ lachte Felix.

Furieus deed de oude vrouw een stap naar voren.

Met zijn weldoorvoede lijf sprong de schout tussen hen in. Zonder deze actie had Felix het waarschijnlijk niet kunnen navertellen. Vrouw Holle neemt het de man nog kwalijk.

‘Als u niet oppast, gaat u naar de kerkers wegens mishandeling. En ik krijg nog vier duimkruid van u, voor de gemaakte proceskosten.’ Inhalig hield de schout zijn hand op.

Van dat bedrag kon ze een week eten. Toch leek het haar verstandiger om te betalen, hoewel ze dit korte onderzoek geen cent waard vond. Vanaf dat moment was de relatie tussen haar en Felix voorgoed bedorven.

‘Wegwezen, jij!’ bijt ze de jongeman naast zich toe.

Het verbaast haar niet dat hij haar woorden negeert. Net zoals hij dat doet met haar eis om uit de buurt van haar huis en moestuin te blijven. Geregeld komt hij langs om te stelen waar hij behoefte aan heeft, waarbij hij de half opgegeten groenten laat slingeren op de plaats waar hij zijn laatste hap neemt. Aan het spoor van vertrapte planten is te zien hoe hij als een parasiet door haar zorgvuldig aangelegde tuin is gebanjerd.

‘Wegwezen!’ herhaalt ze vruchteloos.

Soms heeft hij zelfs de brutaliteit om langs te komen als ze in de moestuin bezig is.

‘Maak heel gauw dat je wegkomt, brutale vlegel!’ schreeuwt ze dan met haar vuist machteloos in de lucht gestoken.

‘Hollen, Vrouw Holle!’ luidt elke keer zijn lachende antwoord, ervoor zorgend dat hij net buiten haar bereik blijft.

Ze kent genoeg handwerklieden en ambachtsmeesters die ook slachtoffer zijn van zijn kattenkwaad. Men hoopte dat het met de jaren minder zou worden, maar de knaap leeft nog altijd van wat hij bij elkaar kan jatten. Wie hem daarin een strobreedte in de weg staat, kan rekenen op een wraakactie. Hij heeft meerdere keren een kudde schapen in de glasblazerij weten te drijven, de slager vindt in koude winternachten nogal eens een roedel straathonden in

zijn winkel en het meel van de molenaar wordt zo nu en dan uitgestort over het pas gelooid leer bij de leerlooier. Wegens gebrek aan getuigen die durven te praten, is het jaren geleden dat de schout kwam opdraven.

Soms heeft Vrouw Holle het idee dat ook de schout bang voor de jongeling is. Anders was Felix allang in het tuchthuis beland. Of zou Swaenhilde, de barbiersvrouw, met Felix onder één hoedje spelen? Zij is de enige die geen last van hem schijnt te hebben. Maar Swaenhilde is erg invloedrijk en niemand wil bij haar uit de gunst vallen.

‘Ik zei wegwezen!’ bijt ze hem voor de derde keer toe.

‘Ga zelf weg!’

Ten einde raad besluit ze hem te negeren. Opnieuw werpt ze een blik omhoog. De lucht is in enkele minuten zeker vijftig tinten grijszer geworden. Nog even en het stortregent, misschien gaat het zelfs hagelen. Met de moed der wanhoop tracht ze nog sneller te lopen.

Die belhamel heeft duidelijk minder moeite met het tempo. Terwijl zij langzaam buiten adem raakt, blijft hij moeiteloos over Heer Halewijn fluiten.

Vrouw Holle doet of ze het niet hoort. Morgenmiddag komt Repelsteeltje langs. Als het kleed in de smerige handen van Felix komt, ziet haar kleindochter de stof al van verre aan de waslijn hangen. Weg verrassing. Felix verpestte al zoveel in haar leven, het nieuwe tafellaken mag daar geen deel van uitmaken.

Even denkt ze eraan om te stoppen en de stof veilig onderin haar mand te leggen, beschermd tegen de regen. Maar wat kan de stof behoeden voor het kattenkwaad van Felix?

Er schiet haar een voorval van vorige maand te binnen. Ook toen kwam ze terug van de markt en liep Felix naast haar. Ze besloot om even uit te rusten tegen de eerste wintereik en de mand in de smeltende sneeuw te zetten. Felix greep zijn kans en deed met de boodschappen een wedstrijdje “wat rolt het hardst van de heuvel af?”

Als ze nu stilstaat om haar mand te herschikken, is de kans groot dat Felix dit herhaalt. Dat moet ze voorkomen. Een paar regendruppels zijn minder erg dan wat die jongeman met de stof kan doen.

Uit voorzorg omklemmt haar gerimpelde hand de wilgentenen mand zo stevig dat hij lijkt vastgelijmd. Vastberaden loopt ze door. Nog een paar meter, dan is ze bij de eerste wintereik. Als ze de smalle laan door is en dan de bocht voorbij, is ze bijna thuis. In gedachten telt ze de bomen. Nog dertig... Nog negenentwintig...

Het gaat best snel. Bij achttien lopen de getallen gelijk met de klanken van Felix' gefluit. Ze stopt met tellen en zucht.

‘Zwaar hè?’ Behendig springt Felix voor haar neus.

Vroeger zou ze de jongeman gepasseerd zijn, hetzij linksom, hetzij rechtsom. Een paar schrammen maakten haar niets uit. Nu durft ze dat niet meer. De sleedoorns, die aan beide zijden van de laan tussen de middelste tien bomen groeien, zijn haar te hoog en te breed geworden.

‘Laat me er langs!’ snauwt ze Felix toe.

‘Zal ik die ham voor u dragen?’ biedt hij aan. ‘Die is veel te groot en te zwaar voor u.’ Zijn blauwe ogen staren brutaal naar de mand.

Zo snel ze kan, verplaatst ze de mand achter haar rug, waar ze hem met beide handen vastklemt. Hij heeft nooit iets belangeloos gedaan en ze gelooft niet dat hij net als Pinokkio plotseling een brave jongen is geworden.

‘Dat is niet vriendelijk van u.’ Felix veegt over zijn haren, die net zo gitzwart zijn als de lucht. ‘Maar omdat u het bent, trakteer ik u toch op een gratis concert.’ Hij klakt een paar keer met zijn tong en fluit *Heer Halewijn zingt een liedekijn*.

De natuur houdt haar adem in voor het naderende noodweer. Het kattengejank van Felix is daardoor goed te horen.

Minutenlang probeert Vrouw Holle langs de vliegensvlugge benen van de juveniel te komen. Op het moment dat ze de eerste spetters voelt vallen, besluit ze dat de maat vol is.

‘Laat me er langs,’ herhaalt ze. Tot haar leedwezen klinkt het onvriendelijker dan ze wilde. Uit ervaring weet ze dat je tegenover Felix nooit je ongeduld moet laten blijken. Maar hem beleefd iets vragen? Dat nooit.

‘Hé, laat dat!’ roept ze plotseling kwaad.

‘Even die mooie stof van dichtbij bekijken,’ roept Felix bewonderend. Goedkeurend houdt hij een deel van de stof tegen zijn tuniek. Maakt u daar een broek voor mij van?’

‘Leg dat onmiddellijk terug!’ Haar stem trilt van ingehouden woede. ‘En ga aan de kant!’ Haar humeur is donkerder dan de lucht boven hen.

‘Bent u bang voor een beetje regen?’ spot hij lachend. ‘Ik niet.’ Hij springt in een diepe modderplas, waarbij de spetters in het rond vliegen.

‘Kijk nou wat je doet!’ In een machteloos gebaar steekt ze haar vuist omhoog. ‘Mijn jurk zit onder de modder en de nieuwe stof kan ik eerst wassen. Maak heel gauw dat je wegkomt!’

‘Het regent,’ antwoordt Felix nonchalant, ‘dus het spoelt vanzelf schoon.’

Alsof de natuur Felix’ gelijk wil bewijzen, veranderen de spetters in serieuze neerslag.

‘Hollen, Vrouw Holle!’ roept hij jolig. Hij danst heen en weer, ervoor zorgend dat ze hem niet voorbij kan gaan.

‘Hollen, Vrouw Holle!’ herhaalt hij een aantal keer. ‘O nee, dat kunt u niet, hè? In dat geval regent u kletsnat, want ik denk niet dat u met die spillepootjes op tijd boven bent.’ Hij lijkt even na te denken. ‘In dat geval maakt een beetje meer viezigheid niet meer uit.’

Voordat ze een poging kan doen om hem tegen te houden, heeft hij de auberginekleurige stof, die ze met veel zorg en liefde heeft uitgezocht, in zijn geheel uit haar mand getrokken en uitgespreid over een modderplas.

‘Nu worden mijn bruine leren laarzen niet vies.’ Triomfantelijk stampt hij over de stof.

‘Je kunt er ook omheen lopen!’ Op dit moment weet ze niet wat er harder druppelt, de regen of haar tranen.

‘Waarom? Niemand ziet ons hier. Behalve de Cyclopen dan, maar die houden mij niet tegen.’

Vanwege de hultstruiken die zich in een halfrond gat middenin beide sleedoorns hebben genesteld, worden de bosschages ook wel “de Cyclopen” genoemd. “Wie de struiken op dezelfde dagh tweemaal passeert, moet binnen eene etmaal twee goede daden doen, ende wie dat te vaeck

weijgert, sal worden gestraft”, zo luidt het gezegde in Holsto.

‘Opkrassen! Nu!’ Een snijdende windvlaag reduceert haar gebries tot een zacht fluisteren.

‘Deze ham krijgt u niet alleen op...’

Zoals verwacht zijn haar woorden tegen een dove hazelworm gericht.

‘...dus die neem ik voor u mee.’

Eer ze met haar bovenlijf opzij is gedraaid in een poging de mand bij hem vandaan te houden, heeft de jongeman de ham al gepakt, in de lucht gegooid en weer opgevangen.

‘U mag mij dankbaar zijn dat ik u van dat zware gewicht verlos.’ Met die woorden stampst hij nogmaals over de stof, alvorens hij fluitend terug naar het dorp wandelt, daarbij de ham telkens in de lucht gooiend om hem vervolgens weer op te vangen.

Vrouw Holle buigt voorover om de stof op te rapen. De modder druipt er aan alle kanten vanaf. Ze kan enkel hopen dat de stof niet beschadigd is geraakt door de lompheid van Felix. Dat de striemende regen zijn gefluit vrijwel meteen overstemt, is slechts een schrale troost.

Een paar seconden kijkt ze hoe de neerslag paarsbruine strepen op de stof schildert. Hij staat haar ongetwijfeld vanachter een wintereik te begluren, de regen heeft hem nooit wat gedaan.

Ineens heeft ze het helemaal gehad. Er zijn meer incidenten met Felix geweest dan dat er gouden dukaten in het mythische Aurum liggen. De jongeling krijgt een lesje waar de uil nog van kan leren.

Nadat ze zevenentwintig jaar geleden door prins Hamlet werd gedwongen om diens broer, prins Odetto, in een karper te veranderen, heeft ze tegen zichzelf gezegd dat ze nooit meer iemand zal betoveren. Aanstonds gaat ze die belofte verbreken.

Ze zet de mand op de grond, wringt de stof uit en hangt deze over haar arm. Met haar andere hand pakt ze de mand op en ze haast zich naar huis. Gelukkig staat de wind de goede kant op en hoeft ze haar rode kapje niet stevig vast te houden. Want zo graag als ze Felix uit haar leven ziet verdwijnen, zo min wil ze dat iemand haar zonder kapje ziet.

Begeleid door een stortbui waar een zeeman voor terugdeinst, bedenkt ze waar ze Felix in gaat veranderen. Wat heeft ze daar voor nodig? De meeste ingrediënten heeft ze in huis. Natuurlijk moet het iets zijn waardoor hij haar nooit meer durft lastig te vallen.

Met prins Odetto heeft ze gele plomp en gewone waterbies gebruikt. Nu lijkt boerenwormkruid haar geschikter. Of kiest ze voor de keverorchis?

Al peinzend arriveert ze bij haar huis. Ze hangt de stof over de waslijn en haast zich met de rest van de boodschappen naar binnen. Druipend en rillend kijkt ze hoe de stof in snel tempo haar originele kleur terugkrijgt.

Met haar verkleumde handen rond een kop warme kruidenthee bedenkt ze dat ze voor Felix misschien beter iets als muizenoor, kikkererwt of adderwortel kan gebruiken, dan valt de jongeman beter op. Ze kan het nog groter aanpakken en biggenkruid, paardenbloem of hondsdrif nemen. Die laatste heeft ze volop in haar moestuin staan,

omdat het een goede remedie is tegen de jeuk van brand-netels.

Een brave Hendrik hoeft hij niet te worden, dat is overdreven, als hij zich maar beter leert gedragen. Erger dan dit kan het niet worden.

MALLE FIDUS

Op datzelfde moment, vele kilometers naar het oosten, klinkt de stem van een paleisbode: 'Uwe hoogheid...'

De prins laat met een bijna onmerkbaar knikje weten dat hij de man gehoord heeft, zonder van zijn werktafel op te kijken.

'...Malle Fidus uit Marestee is hier.' De naam wordt uitgesproken als iets dat besmettelijk is.

Weer een onopvallend knikje van de prins.

Fidus kan weinig anders dan wachten tot de prins hem zegt te gaan zitten. Het komt hem goed uit, nu kan hij op adem komen. De paleisbode wilde geen risico lopen om hem per ongeluk aan te raken en probeerde zo snel mogelijk van hem af te zijn. Fidus moest rennen om de man bij te houden. Daarbij was de afstand van de paleispoort naar deze ruimte in één van de zijvleugels haast langer dan de lengte van Rapunzels haar uit het bekende sprookje.

Hij veegt het zweet van zijn rimpelige voorhoofd en kijkt ongemakkelijk in het rond. Vanuit zijn ooghoek ziet hij hoe de paleisbode met een wijde boog om hem heen loopt, alvorens de ruimte te verlaten.

De kamer is tweemaal zo groot als zijn hele huis en bevat meer kostbaarheden dan hij in eenenzeventig jaar heeft

gezien. Toch is hij niet onder de indruk. Hij weet wat de prijs van deze rijkdom is. En wie daarvoor heeft betaald.

‘Ga zitten,’ beveelt de prins, zonder hem een blik waardig te keuren.

Gehoorzaam loopt Fidus naar voren en neemt plaats op één van de vier lege stoelen. De blauwgrijze bekleding heeft dezelfde kleur als zijn huid, die als gevolg van zilverophoping een onnatuurlijke teint kreeg.

De weinige chirurgijns die hem van een afstand durfden te onderzoeken, waren het over drie dingen eens:

*De aendoeningh heet agyrie, oftewel silverophopingh;
Het sijt ongheneeschlijk;
Het sijt waersghijnlijck besmett'leyck ende daerom moet ieder licham'leyck contact met andre personen vermeden worden.*

De geneesheer van de koninklijke familie staat bekend als de beste van heel Topografie. Misschien dat hij een heelmiddel voor Fidus' kwaal heeft.

De prins buigt zich over de tafel, alsof hij bang is dat de muren hen afluisteren.

Fidus vermoedt dat het heelmiddel zo geheim is dat niemand het mag weten en dat de prins het voor veel duimkruid aan hem wil verkopen. Hij heeft alleen geen idee hoe hij als varkensboer aan een gevuld spaarvarken moet komen.

‘Wil jij veel duimkruid verdienen?’ fluistert de prins.

Fidus' mond valt open van verbazing. Hij had op alles gerekend, zelfs verbanning uit Topografie, maar dit niet.

Hij voelt zich als een hond die stiekem uit de pot eet, daar straf voor verwacht, maar in plaats daarvan een nieuwe pot voorgeschoteld krijgt. Een beetje speeksel loopt langs zijn kin en belandt op zijn tuniek. Meteen leunt de prins naar voren om te zien of het kwijl niet op het met zilver ingelegde bureaublad druppelt. Dan pas merkt Fidus dat zijn mond openstaat. Vlug doet hij zijn mond dicht en veegt zijn kin droog met de rug van zijn hand.

De prins trekt een walgend gezicht. Van hem hoeft hij geen medeleven te verwachten.

In gedachten keert Fidus terug naar het moment dat hij uit de zilvermijnen vrijkwam. Al gauw ontdekte hij dat hij nog steeds gevangen zat. Iedereen denkt dat zijn huidskleur besmettelijk is. De laatste keer dat iemand hem liefdevol aanraakte, was kort voordat zijn eppe werd weggevoerd. Dat is allemaal de schuld van prinses Dorarosa!

‘Natuurlijk,’ antwoordt hij hees.

Met een flinke hoeveelheid duimkruid kan hij eindelijk wraak nemen. Maar hij durft pas te juichen als hij de munten daadwerkelijk in handen heeft.

De prins staart met gefronste wenkbrauwen naar een staatsieportret van het hoogbejaarde koningspaar.

Fidus weet zeker dat zij iets met de opdracht te maken hebben en dat zij daar niet mee hebben ingestemd. Prins Hamlet heeft in het verleden meer dingen uitgehaald waar zijn empes het niet mee eens waren. Zoals zijn broer laten betoveren om zelf kroonprins te worden...

Hou op! vermaant hij zichzelf. Dit is je kans! Wat kan jou het koningshuis schelen?

‘Natuurlijk, hoogheid,’ herhaalt hij wanneer de prins na enige tijd nog steeds naar het staatsieportret kijkt.

‘Dan wil ik dat je het volgende doet.’ Prins Hamlet praat zo zacht dat Fidus zijn oor haast tegen diens mond moet houden.

Al luisterend let Fidus goed op de afstand tussen hen. Hij moet een aanraking voorkomen. Als dat gebeurt, wordt hij zeker weggestuurd. In plaats van zijn langgekoesterde droom gaat dan zijn ergste nachtmerrie in vervulling; terug naar de zilvermijnen.

Gelukkig slaagt hij er in om de prins niet per ongeluk aan te raken. Hij had weinig anders verwacht, gezien het feit dat hij dertig jaar ervaring heeft met het vermijden van ieder lichamelijk contact.

Als de prins is uitgesproken, schuift Fidus van verbetering zijn stoel naar achteren. Het levert een hoog piepend geluid op en een geërgerde frons van prins Hamlet.

Hoe kan de prins weten dat juist dit zijn ultieme wens is? Zijn diepste verlangen wordt op een etagère gepresenteerd. Nu moet hij het slim spelen en de etagère niet laten sneuvelen.

‘Weet u wat u van mij vraagt, hoogheid?!’ Met opzet laat hij zijn stem harder klinken. De prins mag niet vermoeden dat hij hier diep van binnen op hoopte.

Prins Hamlet legt een vinger tegen zijn mond. ‘Sst!’ sist hij. ‘Moet iedereen ons horen?’

Fidus antwoordt niet. Zijn hart wil de opdracht uitvoeren, zijn verstand zegt hem niet te snel akkoord te gaan. Wat de prins voorstelt, is niet zonder gevaar. Daar hoort duimkruid tegenover. Heel veel duimkruid.

De prins tikt ongeduldig met zijn vingers op een in het bureaublad gegraveerde vos. Aan de slijtage te zien, is het niet de eerste keer.

Fidus trekt zich er niets van aan en neemt rustig de tijd om na te denken. Hij moet deze situatie uitbuiten. Hoeveel wil de prins hiervoor betalen? Pas na geruime tijd schuift hij zichzelf met stoel en al terug naar de tafel. Met opzet maakt hij meer geluid dan bij het naar achteren schuiven.

De ergernis schemert door op het strakke gezicht van de prins.

Zodra Fidus het bureaublad bereikt, legt hij zijn handen er nadrukkelijk midden op.

De onderuitgezakte prins gaat onmiddellijk rechtop zitten en drukt zichzelf in de stoelleuning.

Fidus negeert de belediging. Hij is gewend dat mensen hem niet durven aan te raken.

‘Om hoeveel duimkruid gaat het, hoogheid?’

‘Zeven miljoen.’

Hij kan het niet helpen dat zijn mond opnieuw opent. Dat bedrag is veel meer dan hij verwachtte en genoeg om de rest van zijn leven als een kapitein op Atlantis door te brengen. Voor zijn plan heeft hij echter het driedubbele nodig. Hij balt zijn handen tot vuisten om te voorkomen dat hij met zijn wijsvingers over het tafelblad wrijft. De prins mag niet merken hoe zenuwachtig hij is.

‘Per persoon, hoogheid.’ Hij probeert zijn stem niet te laten trillen.

‘Ben je gek geworden?! Weet je hoeveel dat is?’ Prins Hamlet kijkt hem aan alsof hij hoort dat de grote boze wolf vegetarisch is geworden.

Natuurlijk weet Fidus hoeveel dat is, hij heeft het zelf uitgerekend. Eenentwintig miljoen duimkruid is genoeg om tweeënveertig procent van alle één miljoen inwoners van Topografie een gouden dukaat te geven. Die hebben een waarde van vijftig duimkruid per stuk. En dat staat gelijk aan een gemiddeld maandloon.

‘Weet u hoeveel risico ik moet nemen, hoogheid?!’ pareert hij met luide stem.

‘Sst!’ De lichtbruine wenkbrauwen van de prins versmelten in een geërgerde frons.

Fidus begrijpt heel goed waarom niemand dit mag weten. Daarom zijn ze alleen. Zelfs het personeel is door de prins weggestuurd. Toch besluit hij om bij de verdere onderhandelingen zachter te praten. Als iemand lucht krijgt van de concrete plannen van de prins, kan hij zijn droom vergeten.

‘Als dit uitkomt, eindig ik in het beste geval op de brandstapel.’ Fidus praat zo zacht dat zelfs de muren, die zich op minstens zes meter afstand bevinden, hem niet kunnen horen.

Het gezicht van de prins verbleekt tot dezelfde witte kleur als de tegels op de vloer.

Meteen verwijt Fidus zichzelf dat hij het woord “brandstapel” in de mond nam. Nu moet hij de prins geruststellen.

‘Neem van mij aan, hoogheid, dat het zover niet komt,’ reageert hij met stroperige stem.

‘Ik laat je vermoorden als blijkt dat je ongelijk hebt.’ Prins Hamlet maakt met zijn handen een gebaar dat weinig aan de verbeelding overlaat.

Fidus knikt instemmend. Als het aan hem ligt, gebeurt het andersom. Dat, of hij herhaalt de vernedering die prins Hamlet bijna eenentwintig jaar geleden op de brandstapel onderging. Ditmaal zonder emmer water waarmee prins Odetto het vuur kan blussen.

‘Zeven miljoen duimkruid per persoon,’ herhaalt Fidus zijn eis.

‘Oké,’ zucht de prins, ‘tien miljoen.’

‘Dat is meer dan je in je leven verdient,’ voegt hij er na enkele momenten van stilte aan toe.

Even lijkt de hebzucht te winnen. Fidus steekt zijn hand uit om de overeenkomst te bekrachtigen. Hij vergeet dat hij volgens iedereen besmettelijk is en niemand mag aanraken.

Prins Hamlet vindt de voltrekking van de opdracht belangrijker dan een eventuele besmetting met de kwaal waar Fidus aan lijdt en hij reikt met zijn hand over het bureaublad heen.

Voor Fidus is dat een teken dat de prins er vrijwel alles voor over heeft. Voordat prins Hamlet de kans krijgt zijn hand te pakken, trekt Fidus het lichaamsdeel terug onder het blad van de werktafel. Hij gaat alleen akkoord met eenentwintig miljoen of meer.

Geamuseerd kijkt hij hoe de hand van de prins een aantal gênante seconden boven het bureau zweeft.

‘Eenentwintig miljoen,’ zegt Fidus standvastig. ‘Geen cent minder. Hoogheid.’

Prins Hamlet balt zijn hand tot een vuist, verheft zijn arm tot gezichtshoogte en opent zijn mond. Zijn grijze ogen lijken bovenin de oogkas te verdwijnen. Dan slaakt

hij een zucht, laat zijn arm zakken en zegt: 'Vooruit dan, vijftien miljoen.'

Het is een verleidelijk aanbod, dat Fidus dichter bij zijn doel brengt dan ooit. Maar als hij wil dat zijn missie slaagt, moet hij het in één keer volbrengen. Geen losse eindjes.

Met zijn armen uitgestrekt voor zich op tafel, zijn duimen omklemd door de andere vingers, antwoordt hij: 'Eenentwintig, hoogheid.'

'Ik blijf bij vijftien.'

Fidus beseft dat ze zo geen steek verder komen en schuift zijn stoel, dit keer voorzichtig, naar achteren. 'Als u niet instemt met mijn voorwaarden, hoogheid, dan zoekt u maar iemand anders.' Hij maakt een geforceerd beleefde buiging en loopt naar de deur, wetende dat de prins vroeg of laat akkoord moet gaan met zijn eis.